LIBRIS | We know books

Ultimul mohican

Adaptare după James Fenimore Cooper

KREATIV

LIBRIS | We know books

Copyright © Catmint Books

Traducerea în limba română
Copyright © Editura Kreativ, 2026

Director editorial: Andrei Timar
Traducere din limba engleză: Ilyés Tímea
Corectură și adaptare: Medana Croitoru
Tehnoredactare: SC Design Solutions Consulting SRL

ISBN 978-630-329-255-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COOPER, JAMES FENIMORE
Ultimul mohican / adapt. după James Fenimore Cooper. - Livezeni : Kreativ, 2026
ISBN 978-630-329-255-7

821.111

www.editurakreativ.ro

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace electronice, mecanice, fotocopii, înregistrări sau altele, fără acordul scris al Editurii Kreativ.

Cuprins

Capitolul 1
O călătorie primejdioasă 5

Capitolul 2
Prin pădure 15

Capitolul 3
Teroarea 24

Capitolul 4
Trădarea 34

Capitolul 5
Vulpea-Șireată 43

Capitolul 6
Ochi-de-Șoim se întoarce 54

Capitolul 7
Capitularea 63

Capitolul 8
Răpirea 74

Capitolul 9
Urmărire cu surprize 81

Capitolul 10
Sub acoperire 86

LIBRIS We know books

Capitolul 11
Ursul care vorbea 93

Capitolul 12
Binecuvântarea castorului 100

Capitolul 13
Un nou șef de trib 106

Capitolul 14
Înfruntarea finală 113

Capitolul 15
Ultimul mohican 119

Capitolul 1

O călătorie primejdioasă

Trecuseră deja trei ani de când francezii și triburile băștinașe se aliaseră împotriva britanicilor. Câștigarea supremației în America de Nord era de o importanță crucială fiindcă atât francezii, cât și englezii își doreau să fie națiunea care avea să domine Lumea Nouă. Cu toate acestea, Cele treisprezece colonii, cum era cunoscută regiunea, aveau alte planuri: nu voiau să devină nici colonie britanică, nici colonie franceză. Epicentrul acestei lupte fusese provincia New York, în apropierea Lacului George, unde se purtaseră cele mai aprige bătălii la adăpostul pădurilor verzi și întinse.

Britanicii nu aveau de luptat doar împotriva soldaților francezi și a aliaților lor băștinași. Înainte să ajungă pe câmpul de luptă, ei trebuiau să înfrunte și provocările aprige ale sălbăticiei, adică să străbată pădurile dese și să facă față vremii potrivnice.

LIBRIS We know books

Cu timpul însă, aceștia se obișnuiră cu condițiile vitrege, iar acestea le deveniră familiare. Munții și râurile nu mai păreau înfricoșătoare, ci doar niște obstacole pe care le puteau depăși.

Ambele tabere construiseră forturi puternice pentru a se proteja de atacuri. Aceste forturi împânzeau peisajul asemenea unor ochi vigilenți, care pândeau dușmanii. Aerul era plin de sunetul tobelor și al pașilor soldaților care se pregăteau de luptă.

Forțele britanice suferiseră o lovitură grea atunci când curajosul lor lider, generalul Braddock, își găsise sfârșitul. În rândul soldaților plana un sentiment de neliniște, alimentat de îngrijorările provocate de atacurile nemiloase ale războinicilor nativi asupra coloniștilor. Teama și deznădejdea nu-i ocoleau nici pe cei mai dârji soldați sau pe cei mai curajoși coloniști.

Între timp, la fortul Edward ajunse vestea că generalul Montcalm mărșăluia în fruntea trupelor franceze spre Lacul Champlain. Știrea stârni un val de neliniște în fort. Britanicii și americanii se simțeau nepregătiți pentru un alt conflict cu francezii, mai ales în împrejurările date.

Confirmarea înaintării francezilor de-a lungul lacului Champlain ajunse la generalul Webb de la fortul Edward prin intermediul unui mesager indian care sosi după-amiaza târziu.

– Fortul William Henry este prea mare pentru a fi apărat cu doar o mie de soldați. Colonelul Munro va avea nevoie de mai mulți oameni, zise mesagerul.

Având în vedere gravitatea situației, generalul Webb ordonă imediat unui contingent format din 1.500 de soldați să se îndrepte spre fortul William-Henry pentru a întări trupele colonelul Munro în fața asediului iminent.

– Vom porni la drum mâine în zori. Asigurați-vă că toate pregătirile se desfășoară conform planului, le spuse el oamenilor săi.

A doua zi dimineață, în timp ce cei 1.500 de soldați detașați porneau spre Fortul William Henry, începură pregătirile și pentru o altă călătorie. Trei cai erau încărcați cu provizii pentru trei călători speciali. Alice și Cora Munro urmau să meargă la tatăl lor, colonelul Munro, iar călăuză și gardă de corp avea să le fie Duncan Heyward, maior în armata britanică. El urma să le conducă prin zona periculoasă și să se asigure că fetele ajung nevătămate la destinație.

Doi bărbați urmăreau cu interes sporit pregătirile care se făceau pentru călătoria fiicelor colonelului Munro. Primul era un britanic cu un cap neobișnuit de mare, umeri disproporționat de înguști și membre lungi. Ținuta sa, compusă dintr-o haină albastră ca cerul și o pelerină scurtă, albă, părea ciudată și total nepotrivită, de parcă nu ar fi aparținut acelor meleaguri.

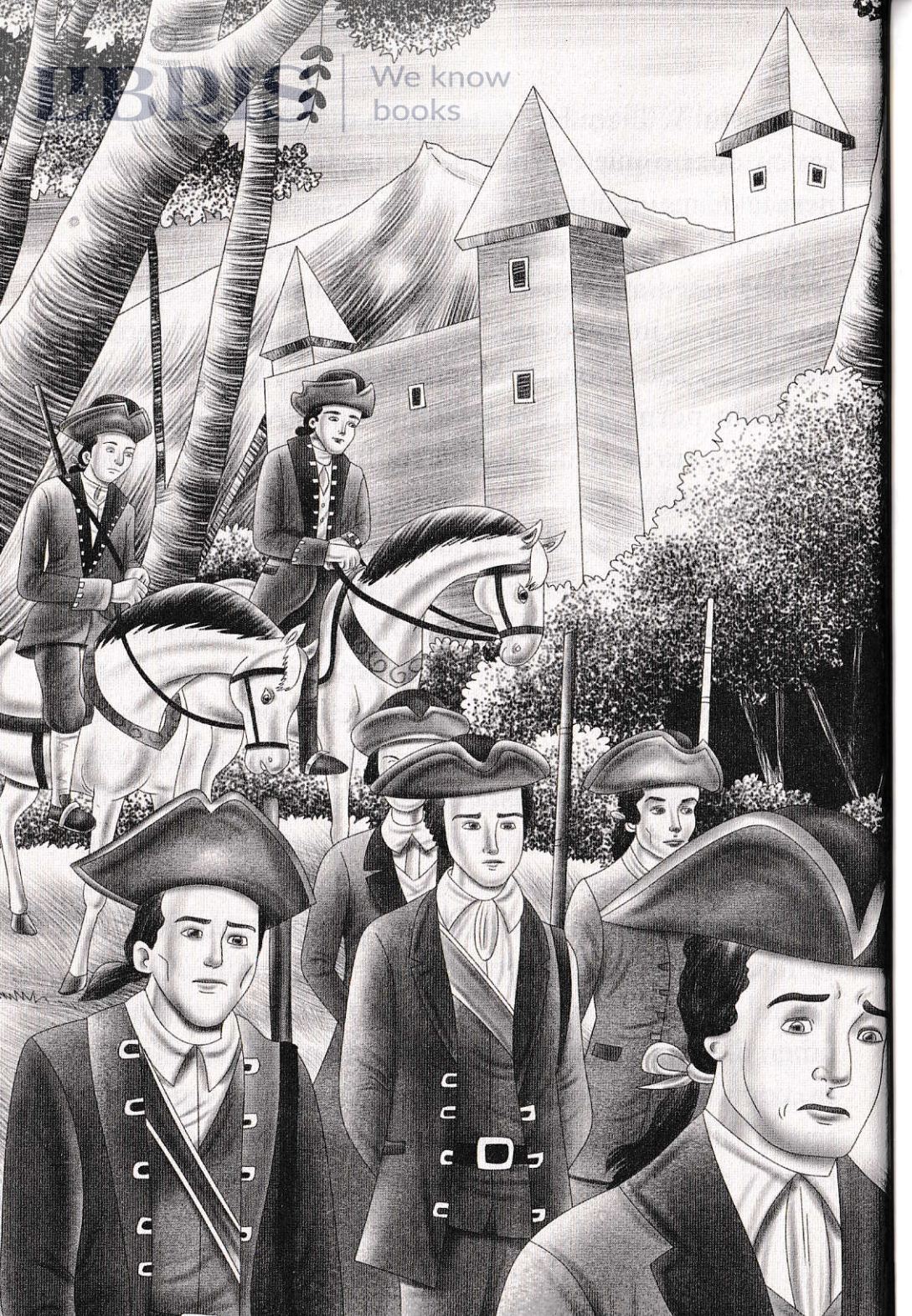

LIBRIS We know books

Al doilea bărbat era chiar mesagerul indian care adusese vestea atacului francez iminent asupra fortului William-Henry. Avea fața vopsită cu simboluri de război și era înarmat cu tomahawkul și cuțitul specifice tribului său. Ochii lui aspri și strălucitori scrutau încontinuu împrejurimile cu o privire rece, precaută și pătrunzătoare.

În timp ce fiicele colonelului Munro se urcau pe cai, urmate apoi de maiorul Duncan Heyward, cei doi bărbați continuară să le urmărească cu atenție. Cei trei îl salutară politicos pe generalul Webb și, la scurt timp după aceea, ieșiră din fort. Chiar când se pregăteau să iasă pe poarta principală, indianul trecu repede pe lângă ei, ca și cum s-ar fi pregătit să preia rolul de călăuză. Observând acest lucru, Alice se întoarse și îi spuse maiorului:

– Chiar trebuie să vină și el cu noi? Am un sentiment ciudat și neplăcut în ceea ce-l privește.

– Nu-ți face griji, doar își face datoria. Trebuie să ajungem cât mai repede la tatăl tău, iar el cunoaște o scurtătură. Orice probleme ar fi avut tatăl tău cu el mai demult sunt deja de domeniul trecutului, îi spuse Duncan Heyward zâmbind.

Dar răspunsul maiorului nu reuși s-o liniștească pe Alice, dimpotrivă chiar.

– Dacă tatăl meu a avut unele probleme cu el, cred că nu este complet nejustificat să afirm că nu mă simt deloc confortabil în prezența lui.

LIBRIS We know books

Între timp, ghidul indian se oprise la mică distanță în față, arătând spre o potecă ce se desprindea din drumul principal și intra într-un desiș. Maiorul Heyward aprobă schimbarea de direcție și o liniști pe Alice:

– Putem discuta asta mai târziu. Deocamdată, călăuza noastră ne îndrumă în acea direcție.

Nemulțumită de situație, Alice îi șopti surorii sale:

– Cora, tu ce părere ai? Am dreptate sau mă înșel în privința acestui indian? N-ar fi fost mai bine să ne alăturăm și noi trupelor sau măcar să încercăm să le ajungem din urmă?

Cora, mult mai liniștită, răspunse:

– Nu este corect să te îndoiești de cineva doar fiindcă are altă culoare a pielii, Alice.

Cei trei continuară să înainteze pe poteca pe care îi conducea călăuza, când, dintr-o dată, un mânz simpatic

LIBRIS | We know books

JURNALUL MEU DE LECTURĂ

Ultimul mohican

Adaptare după James Fenimore Cooper

Numele _____

Prenumele _____

Clasa _____

Școala _____

_____

Localitatea/județul _____

_____

_____

LIBRIS | We know books

Titlul cărții _____

_____

Autorul _____

Editura _____

_____

Anul apariției _____

Genul literar _____

_____

Număr de pagini _____

Număr de capitole _____

Data începerii lecturii _____

Data finalizării lecturii _____

Am ales să citesc această carte deoarece _____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____